

РЕШЕНИЕ

№ 7477

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Станимира Друмева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9426** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Касационното производство е образувано по депозирана в законния срок жалба от [фирма], с[ЕИК], със седалище в [населено място], против Решение от 28.09.2021г. година на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 3091 по описа за 2020 година.

С обжалваното Решение районният съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-58/29.01.2020г., издадено от зам.председател на Комисията за финансов надзор (КФН) и ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на [фирма], с[ЕИК], със седалище в [населено място], е наложено административно наказание „имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл.222,ал.1 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) за нарушение на чл.100Е, ал. 2 във връзка с ал. 1, т.2 от същия закон.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на решението, тъй като не бил обсъден и приложен чл.28 ЗАНН, претендира неправилно приложение на чл.12 ЗАНН, както и, че съдът не е формирал мотиви относно тежестта на нарушението, с които да обоснове защо приема за немаловажен случай закъснение от 10 дни, при положение, че административно-наказващият орган е приел за маловажен случай

закъснение от 57 дни, претендира, че не е спазен принципът за пропорционалност, а също и за предвидимост на действията и санкционните правомощия на органа. Също се претендира и необоснованост – неизлагането на мотиви по относими въпроси от страна на съда. Претендират се разноси, както и отмяна на решението и на НП.

Дружеството-касатор, редовно призовано, не е представлявано в проведеното съдебно заседание по делото.

Ответникът – Комисията за финансов надзор в писмени бележки чрез юрк. Н. и в ход по същество чрез юрк. Л., оспори изцяло касационната жалба, като по подробни мотиви претендира и неоснователността ѝ. Иска от съда да остави в сила обжалваното съдебно решение и присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът – Д. при Софийска градска прокуратура, представи заключение за неоснователност на касационната жалба, иска то съда да остави в сила обжалваното решение.

Касационната жалба е допустима като подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол и от процесуално легитимирано лице - страна в първоинстанционното производство.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните и извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон на обжалваното решение /чл. 218, ал. 2 от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН/, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

Приетата от съда фактическа обстановка, изложена в мотивите на Решението на СРС съответства на събраните по делото доказателства и не се оспорва от касатора. Пред касационната инстанция не се сочат нови доказателства и не се изтъкват доводи, които да водят до различна фактическа обстановка и промяна в изводите, до които е достигнал СРС.

Правилно районният съд е приел, че с действията си касаторът осъществил състава на вмененото му административно нарушение по чл.100е, , ал.2 във връзка с ал.1,т.2 ЗППЦК, а именно ,в срок 60 дни от края на първото тримесечие на 2019г., но не по-късно от 30.05.2019г. включително, да предостави на обществеността отчет за изпълнение на задълженията си съгласно условията на облигационната емисия ISIN код BG2100002174, включително за изразходване на средствата от облигационния заем, за спазването на финансовите показатели и за състоянието на обезпечението, за първото тримесечие на 2019г. , като нарушението е извършено на 31.05.2019г.

Касаторът изцяло признава, че е осъществил вмененото му поведение от обективна страна, описано в акта за установяване на нарушението и НП – нарушение по чл.100е, , ал.2 във връзка с ал.1,т.2 ЗППЦК, наказуемо по посочената в НП санкционна разпоредба – чл. 222, ал.1 предложение второ ЗППЦК. Същевременно претендира, ненаказуемост на основание чл.28 ЗАНН поради допуснатото закъснение от 7 дни, претендира също, че не са произтекли никакви вредни последици.

Доводите на касатора са изцяло необосновани, в това число на основание, че вече спрямо него е прекратено административно-наказателно производство за същото нарушение, при което е допуснато значително по-голямо нарушение на срока – 57 дни. На първо място, същите доводи са предявени пред административно-наказващия орган с възражението срещу акта за установяването на нарушението и подробно обсъдени в мотивите на НП, като изводът на въззивния съд за приложение на санкционната норма в съответствие с чл.12 ЗАНН се споделят от касационната инстанция.

Така още в мотивите на НП е обсъдено искането на дружеството за прекратяване на административно-наказателното производство на основание чл.28 ЗАНН, направено с възражението срещу акта. Органът е приел неоснователност на искането, като нарушението било типично за своя вид и не било извършено при смекчаващи отговорността обстоятелства. Органът е взел предвид, че вече веднъж е приложен чл.28 ЗАНН и прекратени с негови резолюции две административнонаказателни преписки на 12.12.2018г. Т.е. дружеството не за първи път извършва процесното нарушение, което изключва преценката за маловажност или малозначителност, тъй като очевидно системно не спазва предвидения в нарушената разпоредба срок. В заключение, не е налице явна несправедливост на наложеното от наказващия орган и потвърдено от съда наказание. Нарушението не е маловажно, наложената санкция е в предвидения от закона минимум, като се споделят изводите на въззивния съд, че е справедлива и съответна на тежестта на извършеното нарушение. Несъстоятелни са възраженията на касатора за нарушаването на принципа за пропорционалност, като се споделя изводът на въззивния съд за правилно приложение на санкционната норма и спазването на чл.12 ЗАНН. Принципът за предвидимост е нетоносим, тъй като в случая административнонаказващият орган няма правомощия по целесъобразност, доколкото административното наказване се подчинява на принципа на законоустановеност на всички елементи на административното нарушение и на предвиденото за него наказание към момента на извършването на нарушението.

На основание чл. 218, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и изложеното до тук, касационният съд намира, че не се установяват касационни основания по чл.348 НПК по отношение на обжалваното решение на СРС. Същото като постановено при правилно приложение на закона, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила в хода на съдебното производство и като постановено от законен състав, в съответствие с останалите изисквания на закона, следва да бъде оставено в сила то касационната инстанция.

При този изход на спора, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде разгледано. На основание чл.63, ал. 5 ЗАНН , във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноси в минималния предвиден размер от 100лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.09.2020г. година на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 3091 по описа за 2020 година

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: